

Sygn. akt: I C 1074/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	sekretarz sądowy Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. B. (1)

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda Ł. B. (1) kwoty:

- 1) 14.500 zł (czternaście tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,
- 2) 2.470,50 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Uchyla postanowienie z dnia 07.04.2015 r. w przedmiocie zwolnienia powoda od opłat sądowych w 1/2 części.

IV. Nakazuje ściągnąć od powoda Ł. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie:

- a) kwotę 911 zł (dziewięćset jedenaście złotych) tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu,
- b) kwotę 1.878,28 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych.

V. Nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 3.363,37 zł (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy złote trzydzieści siedem groszy) tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych.

Sędzia

Sygn. akt I C 1074/15

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 28 marca 2019 r.

Powód Ł. B. (2) wystąpił z pozwem przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08.12.2014 r. do dnia zapłaty, odszkodowania w wysokości 6.447,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08.12.2014r. do dnia zapłaty, dopuszczenia zawnioskowanych dowodów oraz zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania.

Na uzasadnienie powyższego żądania wskazał, że w dniu 21.03.2014 r. doszło do kolizji drogowej, spowodowanej przez osobę posiadającą u pozwanego ubezpieczenie OC. W wyniku tej kolizji powód doznał uszkodzenia ciała w postaci urazu twarzoczaszki, złamania zatoki szczękowej prawej z przemieszczeniem, wstrząśnienia mózgu, silnego stłuczenia prawej ręki. Ponadto zniszczeniu uległy rzeczy w postaci motocykla, kasku, koszuli sportowej, kurtki sportowej i bluzy sportowej oraz poniósł on koszty dojazdów do placówek medycznych.

Powyższa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi.

Pozwany decyzją z 09.12.2014 r. przyznał powodowi kwotę 4.000 zł, tytułem zadośćuczynienia, kwotę 288,35 zł, tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych, jednakże przyznane świadczenia pomniejszył o 50 % uznając, że w takim stopniu powód przyczynił się do wypadku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 11.08.2015 r. zasądzono na rzecz powoda Ł. B. (2) od pozwanego (...) S.A. kwotę 36.447,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08.12.2014 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w wysokości 2.628 zł.

Od powyższego nakazu strona pozwana złożyła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

Zarzucił, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wydana została decyzja z dnia 09.12.2014 r. przyznająca powodowi kwotę 4.000 zł, tytułem zadośćuczynienia oraz 288,35 zł, tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych. Przy czym powyższe świadczenia zostały pomniejszone o 50% uznając taki stopień przyczynienia się powoda do wypadku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, II Wydziału Karnego z dnia 19.09.2014 r. sprawca wypadku został skazany na 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została warunkowo zawieszona na okres próby 2 lat. Na sprawcę nałożono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. B. (2) kwoty 500 zł.

Zdaniem pozwanego powyższa kwota w całości rekompensuje przez powoda szkodę osobową.

Ponadto podniósł, że dochodzona kwota tytułem uszkodzonego motoru jest zawyżona i według niego wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody, w stanie nieuszkodzonym nie powinna przekraczać kwoty 5.500 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 21.03.2014 r. w K. S. P. (1), kierujący samochodem m-ki V. (...) na skrzyżowaniu nie ustąpił pierwszeństwa motocyklowi kierowanego przez Ł. B. (3), w wyniku czego doszło do zderzenia obu pojazdów.

S. P. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, II Wydziału Karnego z dnia 19.09.2014 r. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk i skazany na 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została warunkowo zawieszona na okres próby 2 lat. Na sprawcę nałożono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. B. (2) kwoty 500 zł.

Natomiast Ł. B. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, II Wydziału Karnego z dnia 18.11.2014 r. został uznany za winnego popełnienia mi. in. wykroczenia z art. 86 § 1 kw (spowodowanie w dniu 21.03.2014 r. zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując motocyklem m-ki H. (...) w obszarze zabudowanym – 50 km/h, nie dostosował się do ograniczenia prędkości określonej ustawą, przekroczył dopuszczalną wartość o 9 km/h, poruszając się z prędkością ok. 59 km/h, czym przyczynił się do zderzenia z samochodem osobowym kierowanym przez S. P. (1)).

Powód po wypadku został przewieziony karetką do Szpitala w K., gdzie po przeprowadzeniu kompleksowych badań stwierdzono uraz twarzoczaszki, złamanie zatoki szczękowej prawej z przemieszczeniem, wstrząśnienie mózgu, silne stłuczenia prawej ręki. W szpitalu przebywał przez 4 dni. Otrzymał skierowanie do Poradni (...) Szczękowo-Twarzowej, a na prawą rękę założono szynę. Przeszedł badania psychologiczne, gdzie stwierdzono, że w sferze emocjonalnej zaznaczają się zaburzenia lękowe o łagodnym nasileniu. Osobowość badanego jest zwarta, zintegrowana, krytycyzm zachowany. Wskazana była opieka psychologiczna.

Przez pierwsze dni po wyjściu ze szpitala potrzebował pomocy osób trzecich, gdyż wielu rzeczy nie był w stanie samodzielnie wykonać.

Powód odczuwa do chwili obecnej skutki wypadku, zwłaszcza przy zmianie pogody boli go prawa ręka, której nie może przesilać, kręgosłup szyjny, między łopatkami.

Po wyjściu ze szpitala zaczął kaszleć i wtedy wypadały mu z buzi skrzepy, co jak powiedział lekarz było skutkiem wypadku i złamania zatoki.

Powód przed wypadkiem był osobą aktywną, żywiołową, pełnym energii. Grał w piłkę nożną i miał dobre wyniki, pasjonowała go jazda na motorze.

Po wypadku z obawy na zdrowie zrezygnował z gry w piłkę nożną, z jazdy na motorze. Stał się osobą wyciszoną, zamkniętą w sobie.

W czasie zdarzenia zniszczeniu uległ motor, którym poruszał się powód oraz kask i odzież w postaci sportowej koszulki, kurtki bluzy, które w czasie reanimacji zostały pocięte nożyczkami.

Ł. B. (1) zgłosił szkodę do ubezpieczyciela sprawy wypadku, która po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła mu, tytułem odszkodowania kwotę 144,18 zł (uznano kwotę 288,35 zł, którą pomniejszono o 50 % przyczynienia), tytułem zadośćuczynienia kwotę 2.000 zł (uznano kwotę 4.000 zł, którą pomniejszono o 50 % przyczynienia).

Dowód :

1. akt sprawy sygn. akt II W 1167/14, a w szczególności wyroku z dnia 18.11.2014 r. – k. 51;
2. akt sprawy sygn. akt II K492/14, a w szczególności wyroku z 19.09.2014r wraz z pisemnym uzasadnieniem – k.121, 124-128;
3. akt szkodowych nr 25139/2014, nr (...);
4. zeznań świadków :
 - E. B. – k. 73/2-74,
 - S. P. – k. 98,

Biegły neurolog J. B. (1) po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz stosownym wywiadzie z powodem stwierdził, że przebyty uraz nie pozostawił trwałych i poważnych następstw. Biegły długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z przebyłym zdarzeniem ocenił na 10%.

Biegły ortopeda K. P. (1) na podstawie przeprowadzonego wywiadu, badania lekarskiego oraz dokumentacji medycznej ustalił wysokość łącznego uszczerbku na zdrowiu na 19 %.

Przy czym obaj biegli w swoich opiniach ujęli tę samą dolegliwość – skręcenie kręgosłupa szyjnego (uszczerbek w wysokości 5 % orzeczoney na podstawie paragrafu 89a), co nie może być sumowane, jako dwie odrębne sprawy.

Biegła psychiatra T. A. (1) w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz badania powoda stwierdziła, że u Ł. B. (1) z psychiatrycznego punktu widzenia nie występuje trwały bądź długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Biegły S. G. (1) ustalił wartość motoru m-ki H. (...) przed wypadkiem na kwotę 5.400 zł, wartość pojazdu uszkodzonego na 900 zł, zaś różnicę wartości pojazdu przed i po szkodzie na kwotę 4.500 zł.

Stwierdził on również, że z punktu widzenia zasad ruchu drogowego zachowanie się na drodze zarówno S. P. (1), jak i Ł. B. (1) było nieprawidłowe i stanowiło bezpośrednią przyczynę zaistnienia wypadku. Stopień natężenia przyczynienia się obu w/w uczestników można określić, jako porównywalny.

Dowód :

1. opinia biegłego K. P. – k. 133-144;
2. opinia biegłego J. B. – k. 153-154;
3. pismo biegłego J. B. – k. 173;
4. opinia biegłej T. A. – k. 182-184;
5. opinia biegłego S. G. – k. 195-201,202-210;
6. opinia uzupełniająca biegłego S. G. – k. 230-233;

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 kc). W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności i dokonała wypłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania pomniejszone o 50% przyczynienie się powoda do wypadku drogowego. Podniosła również fakt, że na rzecz powoda, w ramach postępowania karnego, zasądono od sprawcy kolizji, tytułem zadośćuczynienia kwotę 500 zł.

W przypadku naruszenia czynności narządu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc). Przepisy kodeksu cywilnego nie precyzują kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Na podstawie jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego i ustaleń doktryny wskazać należy, że są nimi: rozmiar cierpienia, ich intensywność, trwałość, nieodwracalność, przebieg leczenia i jego skuteczność, utrudnienia, jakie doznany uszczerbek powoduje w życiu codziennym (por. wyrok SN z dnia 4.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, z.4, poz. 71, wyrok SN z dnia 22.06.2006 r., II CK 392/04 LEX nr 177203). Zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Nie może być ono wygórowane i prowadzić do wzbogacenia się strony. Jednocześnie musi stanowić dla powoda realną wartość ekonomiczną, dostosowaną do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (np. wyrok SN z dnia 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, poz. 105, wyrok SN z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA z 1966, poz. 92).

Dowody z dokumentów nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich rzetelności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę.

Opinie biegłych L. B., K. P. (1), T. A. (1) i S. G. (1) są logiczne, fachowe, zbieżne i również zasługują na wiarę.

Zeznania świadka E. B. (2) oraz S. P. (1) są logiczne, spójne i generalnie pokrywają się ze sobą i z dowodami z dokumentów i opinią biegłych. W zasadniczych kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma między nimi sprzeczności. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

Uwzględniając powyższe, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia, jak również przy uwzględnieniu 50% przyczynienia się Ł. B. (1) do wypadku z dnia 21.03.2014 r., co wynika wprost z opinii biegłego S. G. (1), w ocenie Sądu, w przypadku powoda odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 34.000 zł. Zatem, przy uwzględnieniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 500 zł oraz przyznaną przez stronę pozwaną kwotę 4.000 zł, na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 14.500 zł tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia. W tym miejscu wyjaśnić należy, dlaczego w ocenie Sądu zadośćuczynienie przyznane na rzecz powoda wyrokiem karnym i wypłacona, winna podlegać zaliczeniu na poczet zadośćuczynienia.

Sąd stanął na stanowisku, że nawiązka lub zadośćuczynienie, przyznane na podstawie art. 46 kk., stanowią element zadośćuczynienia za krzywdę. Oznacza to, że jeżeli nawiązka lub zadośćuczynienie zostały uiszczone przez sprawcę szkody na rzecz pokrzywdzonego, jego zadośćuczynienie przyznawane w procesie cywilnym ulega obniżeniu o wartość zapłaconej nawiązki/ zadośćuczynienia.

W orzecznictwie można się spotkać z dwiema rozbieżnymi koncepcjami dotyczącymi wzajemnego stosunku środków karnych orzekanych na podstawie art. 46 k.k. oraz zadośćuczynienia/ odszkodowania przyznawanego w postępowaniu cywilnym. Według pierwszej z nich orzeczony środek karny nie ma zasadniczego wpływu na odszkodowanie lub zadośćuczynienie orzekane na podstawie prawa cywilnego. Według drugiego, jego orzeczenie oznacza również zaspokojenie, przynajmniej w części zasądzonej świadczenie, roszczeń cywilnoprawnych poszkodowanego. Zwolennicy pierwszego stanowiska, akcentują głównie penalny charakter środka karnego, wskazują na karny charakter orzekanego środka, odrębny zasadniczo od instytucji prawa cywilnego, mający na celu przede wszystkim ukaranie sprawcy i wywarcie odpowiednich skutków w zakresie prewencji szczególnej (wobec sprawcy) i ogólnej (wobec ogółu społeczeństwa). Konsekwencją przyjęcia głównie penalnej funkcji środka karnego z art. 46 k.k. jest niemożność jego zaliczenia, co do zasady na poczet należnego odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 grudnia 2006 roku, III CZP 129/06, OSNC z 2007 roku, Nr 10, poz. 151; wyroku z dnia 20 lutego 1973 roku, II CR 11/73; postanowieniu 7 sędziów z dnia 24 lutego 2006 roku, III CZP 95/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 roku, II CSK 456/07, OSNC z 2009 roku, Nr 5, poz. 74, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2009 roku, IV CSK 386/08). Trzeba jednak zaznaczyć, iż zwolennicy tej koncepcji dopuszczają możliwość zaliczenia środka karnego na poczet należnego odszkodowania, o ile został faktycznie przez sprawcę wykonany. W nowszym orzecznictwie pojawiła się jednak druga koncepcja, akcentująca równie silnie, co penalny, również kompensacyjny charakter środka karnego orzekanego na podstawie art. 46 k.k. Zwolennicy tej koncepcji wskazują na fakt, iż orzeczenie tego środka karnego jest warunkowane faktycznym istnieniem szkody w chwili jego orzekania. Takie stanowisko jest prezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku, III CZP 31/11, (OSNC 2012, Nr 3, poz. 29). Jego konsekwencją jest przyjęcie pełnego zaliczenia środka karnego na poczet odszkodowania/ zadośćuczynienia. Odnosząc się do kwestii nawiązki należy jeszcze wskazać, że stosownie do treści art. 46 k.k., w razie skazania, sąd karny może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zamiast tego obowiązku sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego. Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że środek karny ujęty w tym przepisie ma na celu skompensowanie szkody pokrzywdzonemu, bez potrzeby prowadzenia procesu cywilnego. Wyrok zawierający jeden z mechanizmów kompensacyjnych jest orzeczeniem o roszczeniach majątkowych i po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności jest tytułem wykonawczym. Charakter penalny środka karnego z art. 46 k.k. nie uzasadnia bynajmniej odcięcia go od prawa cywilnego. O ile zaistniała szkoda (krzywda), za którą prawo cywilne czyni odpowiedzialną inną osobę, obowiązek naprawienia szkody już istnieje

od chwili popełnienia czynu powodującego szkodę i to wówczas pomiędzy sprawcą i pokrzywdzonym zawiązuje się stosunek prawny, w którym sprawca ma obowiązek naprawienia szkody (krzywdy). Natomiast to, czy zostanie on wykonany dobrowolnie przez sprawcę, czy musi zapaść orzeczenie sądu (cywilnego lub karnego) ma znaczenie drugorzędne i rzutuje nie na jego istnienie, a jedynie na możliwość przymusowej egzekucji świadczenia oraz jego konsekwencje karnoprawne. Każdorazowo, bowiem chodzi o naprawienie tej samej szkody (krzywdy). W sprawie karnej nie można zasądzić jednocześnie zadośćuczynienia i nawiązki, ale zasądzenie nawiązki w sprawie karnej nie zamyka drogi do zadośćuczynienia w sprawie cywilnej, z tym, że nawiązka winna być wówczas postrzegana, jako substytut zadośćuczynienia (więc i element odpowiedzialności cywilnej). Wynika to wprost z obecnego brzmienia art. 415 § 6 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli orzeczona nawiązka nie stanowi pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym. Z tej właśnie przyczyny kwota nawiązki, przyznana w wyroku karnym, winna być uwzględniona przez sąd cywilny przy ustalaniu wysokości należnego pokrzywdzonemu zadośćuczynienia.

Powyższa kwota jest dostosowana do negatywnych skutków, jakie powód odczuwa do dnia dzisiejszego. Przede wszystkim z uwagi na fakt, że w życiu codziennym pojawiły się pewne ograniczenia, niemające miejsca przed wypadkiem, chociażby rezygnacja z jazdy motorem, co było jego pasją, z gry w piłkę nożną.

Z powyższych względów powództwo w zakresie zadośćuczynienia dalej idące, podlegało oddaleniu jako bezpodstawne.

Stosownie co do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Jeśli chodzi o szkodę materialną w postaci zniszczenia odzieży, kasku, motoru, świadek E. B. (2) potwierdziła fakt ich całkowitego zniszczenia. Powód w oparciu o powyższe ustalił wartość powyższych ruchomości na kwotę 6.447,14 zł, przyjmując 20 % zużycia odzieży, kasku. Biegły S. G. (1) ustalił wartość motoru m-ki H. (...) przed wypadkiem na kwotę 5.400 zł, wartość pojazdu uszkodzonego na 900 zł, zaś różnicę wartości pojazdu przed i po szkodzie na kwotę 4.500 zł.

Powód domagał się również zwrotu kosztów przejazdu do placówek medycznych w kwocie 394,49 zł.

Średnia cena benzyny w 2014 r. wynosiła 4,36 zł za litr, ((...)/). Powód łącznie przejechał 472 km. Przyjmując średnie spalanie dla pojazdu, którym się wówczas poruszał (S. (...), 1391 m³) – 6,9 litrów na 100 km, koszt dojazdów do placówek medycznych, jakie poniósł powód wynosi 142 zł.

Pozwany uznał koszt przejazdów na kwotę 288,35 zł i wypłacił Ł. B. (2) 144,18 zł. Tym samym wypłacona przez stronę pozwaną kwota tytułem dojazdów do placówek medycznych w całości pokryła te koszty i to z nadwyżką.

Wobec powyższego należne odszkodowanie z tytułu szkód materialnych ustalone zostało na kwotę 4.941 zł (4.500 zł wartość motoru + 441 zł wartość zniszczonej odzieży i kasku) i przyjmując 50 % przyczynienie się powoda do wypadku należało zasądzić kwotę 2.470,50 zł, tytułem odszkodowania, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 100 kpc.

W pkt III wyroku uchylono postanowienie z dnia 07.04.2015 r. w przedmiocie zwolnienia powoda od opłat sądowych w 1/2 części.

Powód w swoim żądaniu utrzymał się w 47 %. Na koszty postępowania złożyło się –opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.823 zł, koszty opinii biegłych 5.641,65 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda 2.417 zł i pozwanego 2.417 zł.

Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 3.729 zł (opłatę sądową od pozwu w 1/2 części – 912 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych – 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 2.417 zł). Koszty zaś jakie poniósł pozwany to 2.417zł (wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa).

Mając powyższe na uwadze, zasądzone od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie kwotę 911 zł tytułem brakującej zaliczki opłaty sądowej od pozwu oraz od pozwanego kwotę 1.878,28 zł, tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych.

Sędzia :

Z./

1. (...)

2. (...)